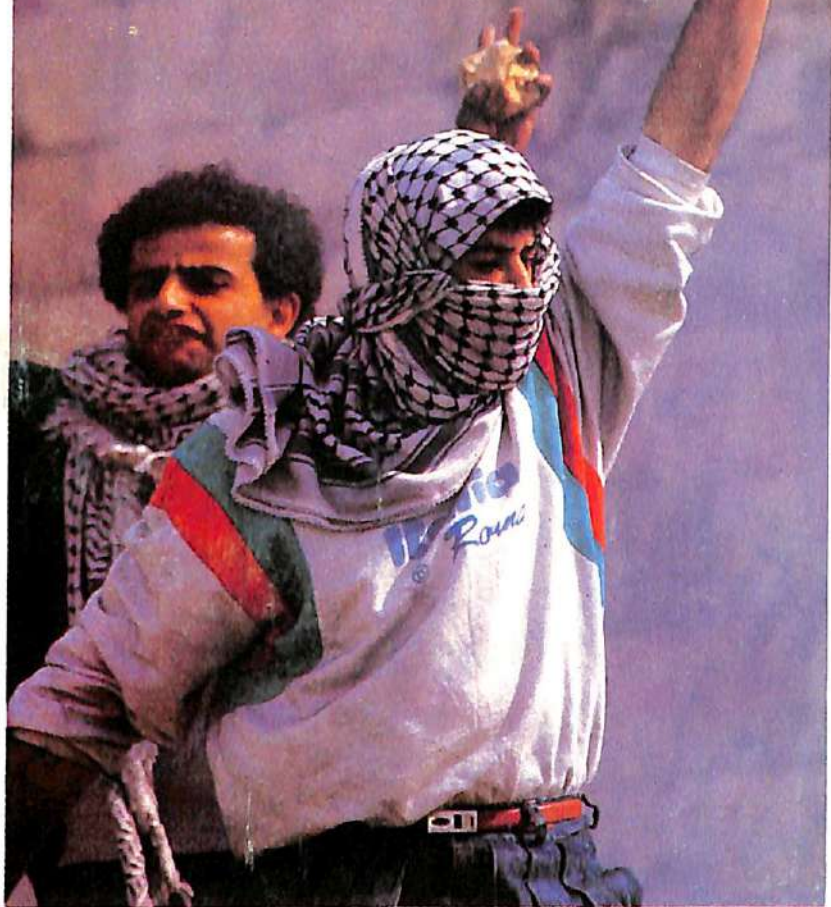

YAHUDİ DAVASI
VE FİLİSTİN
SAİD ŞAMİL

KİTABEVİ

KİTABEVİ YAYIN No: 5

YAYLACIK MATBAASI
İSTANBUL — 1991

İÇİNDEKİLER

Filistin Meselesinin Ortaya Çıkışı	7
Yahudiliğin İkinci Defa İsrail Devletini Kurma Teşebbüsü	13
Hertzel'in Sultan Abdülhamid'le Görüşmesi	16
Wilson Konuşuyor	85
Filistin Osmanlıya Hasrettir	89
Ortadoğu'da Amerika	92

FİLİSTİN MESELESİNİN ORTAYA ÇIKIŞI

Filistin ve Lübnan Arabistan denilen şibih cezi-renin kuzeyini kaplayan, Akdeniz'in güzel sahil mın-tıklarından biridir. Tarih öncesi, buralarda Akde-niz'in ve Karadeniz'in diğer sahillerinde olduğu gibi «Kas» denilen bir kavmin yaşadığı iddia edilmekte-dir.

Beyaz ırkın menşei sayılan bu kavmin, Akdeniz sâhillerindeki dağlık mıntıklarda kalıntıları bulun-duğu gibi, Kafkas Dağları'nda da kütle halinde yaşa-dıkları bir vâkıdır.

Daha sonra buralara «*Âri*» akınları oldu, onu Sâ-mi sızmalar tâkip etti. Bir aralık Hitit'lerin de burala-ra yayıldıkları görüldü. Elhâsıl eskidenberi buraları etnik bakımdan karışık bir sahadır. Nitekim buraya alem olan «Filistin» isminin menşe' itibariyle Sâmi dillerle hiç bir bağlantısı yoktur.

Güneyden bu sâhillere ilk göç edenler Finike'li-lerdir. *Hadramut* denilen mıntıkada yaşayan bu in-sanlar, Hind Denizi'nde ticâret yaparlardı. Kuzeye gelip bu sâhillere yerleşince Akdeniz ticâretini ele al-dular. Yahudilerin bu taraflara göçleri çok sonradır. Onlar da güneyden Mezopotamya'dan geldiler. Fa-kat bu geliş perâkende oluyordu. Bu geliş Filistin hal-kı üzerinde hiç bir tesir yapmıyordu. Vaktâki Hz. Yu-suf onlara Mısır'a girme fırsatı verdi ve toplu bir

«Yahudi Davası ve Filistin» yazı dizisi 1976 - 1977 yılların-da «SEBİL» Dergisinde yayınlanmıştır.

şekilde Delta'da Nil'in zengin kıyılarına onları yerleştirdi; İşte orada Beni İsrâil'in milli benliği tekevün etti. Bu ameliye uzun sürdü ve Yahudiler'e Mısır medeniyetinden çok şey iktibas etme fırsatı verdi. Küfrân-ı ni'met etmek Yahudi'lîğin cibilliyeti icâbıdır. Bu devre hakkında muharref Tevrat'a intikâl ettirilen fasıllar bunun en bâriz isbâtıdır. Firavunları bile tiksindiren bu kütleyi, Delta'dan alıp Tih'e götüren Hz. Musa, onları orada arz-ı mev'udu almaya hazırlarken yaptıkları altından genç boğa heykeline nasıl tapındıklarını ve Mısır'da alıştıkları nimetleri istemekte nasıl ısrar ettiklerini Kur'an-ı Kerim ve ciz bir uslûpla tasvir eder. Bu da onların iddia olunduğu gibi perişân olmadıklarına delildir.

Beni İsrâil'in bu kerre Filistin'e saldırışları korkunç oldu. Hâkimiyetlerine rakip unsur kalmasın diye asıl Filistin halkını küçük büyük kılıncıtan geçirdiler. Bu sûretle «Pogrom» denilen imhâ sistemini ilk defa olarak bizzat kendileri tatbik etmiş oldular.

Hz. Davud'un bu oniki kolu birleştirip devlet kurması, İsrail Oğullarına bir hüviyet ve şahsiyet kazandırdı. Arkasından Hz. Süleyman'ın hakimâne siyâseti, hasis olmalarına rağmen bu varlığa bir kat daha ehemmiyet ekledi. Vaktaki Kızıldeniz'de tersâneler kurarak Doğu ticaretini inhisarlarına alma sevdâsına düştüler. İşte o zaman komşu devletleri dilgir ettiler. Buna karşılık ilk aksülâmeli Mısır gösterdi. Bunu Babil'lilerin hucûmu tâkip etti. Aynı akını Âsûriler'de yapmaktan çekinmediler. Daha sonra İrânî'lerin bu işe karıştıkları görüldü. Bunu Roma'luların yayılışı tâkip etti. Nihâyet Roma'nın bir devamı olan Bizans Hz. İsa'ya yapılan çirkin işkencenin intikâmını Filistin'de temerküz eden Yahudi'lîğin köküne kibrit

suyu dökmekle aldı ve bu sûretle Yahudilik tekrar sağa sola dağılmış para spekülasyonu ile meşgul sefil bir manzara arzeden dağınık bir hale düştü.

Resûl-i Ekrem bir sohbetlerinde Kudüs'ün Hz. Ömer'in eliyle sulhen alınacağına işârette bulunmuşlardı. Vaktaki Fars ve Rum tehdidine karşı Halife Hazreti Ebû Bekir Arab mücâhidlerini harekete geçirdi. Hz. Ömer de bu harekâtı idâme ettirerek Irak, Suriye, Ürdün, Lübnan ve Filistin'i himâyesine aldı. İşte o sıralarda Rum patriği müstahkem bir şehir olan Kudüs'te bulunuyordu. Bu mukaddes şehri, bizzat Halife'ye teslim edeceğini bildirmişti. Bunun üzerine Hz. Ömer hududa yakın bir mevkie geldi ve orada Rum hey'etini kabul etti. Hey'et kendisinden yedi istekte bulundu. Bunlardan üçü, kiliseler, manastırlar ve bunlara has vakıfların siyâneti, diğer üçü papazlara serbest âyin hakkı ile, kalmak veya gitmek talebinde bulunan hıristiyanlara ikâmet tenakkül hürriyetinin verilmesi idi. Yedinci maddeye gelince, Yahudi'lerin tekrar Filistin'e avdetlerine müsaâde edilmemesi ricâsı idi. Hz. Ömer bu isteklerin hepsini kabul etti ve teahhütlerini bir emannâme şeklinde yazılı olarak verdi. Ondan sonra gelen halifelerin hepsi verilen bu ahdi harfiyyen tatbik ettikleri görüldü.

Hıristiyanlar tarafından Yahudi'lere karşı revâ görülen bu ezâ ve cefâ hâdisesini tetkik edenler için, vicdânî bir sızı duymak hakikaten müşküldür. Çünkü mazlum sayılan bu unsur, nereye sığındı ise, o ülkenin servetini kendi hesabına bir sülük gibi emmesini becermiş üstelik, iblisâne metodlarla o milletin mukaddesâtını kemirmiş ve bu sûretle o varlıkları, bile bile, çöküntüye götürmüştür.

İşin garibi, Benî İsrâil, tahrif ve tahribin ilk de-

nemesini kendi kudsi kitapları olan «Tevrat» ta tatbik etmiştir. Fakat bu onları tatmin etmemiş olacak ki, fitne ve fesâdı meşrû kılmak üzere «Talmut» denilen iki yüzlü korkunç bir eseri öz elleriyle kaleme alarak onu kendilerine rehber yaptılar.

Hız. İsa, buna karşı onları Hakk'a dâvet edince, acımadan O'na da kıydılar. Fakat az sonra karşılıklarına Hıristiyanîyet dikilince, nübüvvetini inkâr ettikleri o zâta, bu kerre ulûhiyet izâfe etmesi için Pavlus'u harekete geçirdiler. Bunda da muhakkak ki; bir dallet kasdı vardı. Yahudi'ler son bir peygamberin geleceğini ve Yesreb'de yaşayacağını, dini orada yapacağını da biliyorlardı. Bundan dolayı Filistin'den kaçan bazı şahsiyetler beraberlerinde Hız. Davud'un kılıcını alarak Arabistan'a sığındılar ve bu mıntıkaya gelip yerleştiler. Bunların kanaatına göre, beklenen bu peygamberin Beni İsrâil'den olması lâzımdı. Bu tahakkuk etmeyince çileden çıktılar ve Hız. Muhammed'e karşı cephe aldılar.

Onların yapacakları yegâne şey, peygamberi öldürmek olacaktı, beceremediler. Üstelik ağır bir şamar yediler ve Hız. Ömer'in şehâdetine kadar pıstırlar. Ondan sonra İbn-i Sebe'yi harekete geçirerek, fitne kapısını açmak için araya bir «Ehl-i Beyt» davası sıkıştırdılar. Abbasiler devrinde başlayan fikri inkişâfı bulandırmak için de, Yahudilik, Bâtınlık diye bir cereyan ortaya attılar. Buna göre Kur'an âyetlerinin tefsiri, zâhiri manâda değil, derûnî duygulara göre yapılması lâzımdır.

İtiraf etmek gerekir ki; bu iki İblisâne müdâhale, İslâm'ın pâk bünyesinde tefrikacılığı harekete geçirdiği gibi ibâhiyecilere de hiç beklenmedik bir dayanak sağladı.

Maâlesef Yahudi tarikatı buralarda durmadı. İngiliz İmparatorluğu Asya'nın güneyinde hükümünü sürdürürken İran'da «Bâbi» daha sonra «Bahâî» Hindistan'da da «Kadiyânî» adları ile mezhebimsi bazı teşekküller kuruldu. Bunlar gizli yollarla uzun bir zaman tavlandırıldıktan sonra müessislerinin bir nevi risâlet iddiâsına kalkıştıkları görüldü. Bunların en sonuncusu Amerika'nın müslüman zencileri arasında türeyen İliçe Muhammed'dir.

Bunların hepsi İslâmlık iddiasında idiler. Fakat bu iddia mevhum vahyi telâkkiye ve âyât-ı Kur'âniyeyi istedikleri şekilde nesh etmelerine mâni olmamaktadır. Bir takımı da muharref Tevrat'dan kendilerine ahkâm çıkarmaları ayrı bir derttir. Bu gün masonluk hesabına harekete geçirilen bu teşekküllerin Avrupa'da, Amerika'da ve başka mahallerde merkezleri, mâbedleri ve mescidleri vardır. Buralarda İslâmiyet aleyhinde yapılmayan kalmıyor.

Masonluk dedik, tuhaf tesâdüf, yüzlerce yıl önce İtalya'da kurulan masonluk kendine pergel ile gönyeyi amblem aldığı gibi geçen dünya savaşının sonlarında kurulan ilk komünist devlet, Sovyetler Birliği'nde kendine orak ile çekici şiar edinmiştir. Bu düşündürücü benzerlik herhalde basit bir tesâdüf eseri olmasa gerektir.

Avrupa'ya dağıldıkları sırada kendileri gibi kilisenin hışmına uğramış münevver sâde bir dert ortağı buldular. Bu sınıfın zamanla artacağı muhakkaktı. Yahudi'liğin bunları istismar etmemesine imkân var mı?

O devrin telâkkisine göre aralarındaki hicâb-ı fârik din ayrılığı idi. Yahudi'lik buna da çâre buldu ve lâiklik esasına dayanan bir kardeşlik binası kur-

du. Masonluğun sür'atle genişlemesinin sırrı, âzâlar arasındaki sıkı bağlantıdır. Sırtlarını oraya dayayanlar için iş kapıları dâima ardına kadar açıktır. Fakat bu, zaman zaman kralların iradeleriyle Yahudi'lerin sağa sola sürülmelerini engellemiyordu. Bu yüzden Amerika'ya hicret edenler çoğaldı. Bunlar daha çok Anglikan Kilisesi'nin müsâmahalı bakışına güveniyorlardı.

Kuzey Amerika'nın en tabii limanı olan New-york'ta Yahudi mühâceretinin kütleli bir hal alması ve oradaki serbestiden faydalanarak Amerika'da ticari gelişmenin tertipçileri durumuna girmeleri Avrupa Yahudi'lerine hem gurur hem de cür'et verdi. İşte bu cür'etin neticesinde Avrupa seri halinde ihtilâl ve inkılâba sahne oldu.

Avrupa'da ilk Yahudi tehciri İngiltere'de Kral Birinci Edvard'ın emriyle yapılmıştı. Buna karşılık Yahudi'ler de ilk ihtilâli hazırlaması için Kromvel'e maddî imkân veren Hollanda'lı Yahudi banker *Menasib İsrâil*'dir.

İkinci ihtilâl Fransa'da oldu. 1789 da hürriyet nîdâsı ile başlayan bu kanlı inkılâb 1804'de yaşasın İmparator sayhası ile sona erdi. Buna rağmen Roçilt müessesesinin tahrikâta devam ettiği görüldü.

Bu arada sağda solda bazı inkılâblar daha yapıldı. Bunlardan en çok nazar-ı dikkati çeken 1908 Türkiye inkılâbıdır. Çünkü bu inkılâbın altında Yahudi'liğin ikinci defa İsrâil Devleti'ni kurma azmi yatıyordu. Bu siyâset nasıl başladı ve nasıl bitecek, şimdi bunun cevabını verelim.

İşte böyle Filistin hesabına dört başı mâmur bir fırsat İngilizlerle olan dostluk bağları haleldar olmasın diye Arap hükümdarlarıyla bazı ümeranın insafına terkedilmiş oldu. Savaş resmen durdurulmuştu. Fakat, herkes silahını muhafaza ediyordu. İngiltere Kraliyetini temsil edecek heyetin seçimiyle meşgûl oladursun, ortaya yeni bir tez atıldı. Araplarla Yahudilerden müteşekkil müstakil bir Filistin Kraliyeti kurmak. Bu işe Emir Şerif Abdullah Bin El Hüseyin talipti. Baş namzed Hânedan-ı Âl-i Osman'dan Şehzâde Mahmud Şevket Efendi idi. O sıralarda Kahire'de ikâmet eden bu genç şehzade, hâricce çıkan Hanedan azası arasında en zekisi ve en hareketlisi idi. Bu teklife de bu kere Büyük Müftü rıza göstermedi.

Halbuki gayri tabii bir sûrette parçalanma neticesi siyasî tenâkuzlara mâruz kalan Arap Âlemi aslolan istikrarına kavuşuncaya kadar Filistin'i istilâdan kurtarmak için, İngilizleri uzaklaştıracak ve mevcut etnik muvâzeneyi koruyacak böyle bir teklifi reddetmemek lâzımdı. Kim ne derse desin o sıralarda Avrupa'da inkişaf etmekte olan nazizmden Yahudilerin endişeli olmamaları ihtimali yoktu. Yine bu arada Filistinlilerin gösterdikleri savaş kaabiliyeti muhakkak ki, onları derin derin düşündürdü. Bunun için ilk def'a gerçeği kabullenmeye rıza gösteriyorlardı. Bence bu teklif bir İngiliz-Yahudi düşüncesi mahsulüydü. Nitekim, reddi müteakib Kraliyet Heyetinin aynı teklifi hem daha kötü ve hem de daha kaba bir şekilde sahneye koydukları görüldü.

KİTABEVİ